

Slag af Kofte, brændmærkes paa Ryggen og arbejde i Tjern sin Livs Tid. Bryder han, eller dirker, noget op, da skal han hudstryges, som før er meldt, brændmærkes i Panden, og arbejde i Tjern sin Livs Tid". — § 633: "Stjæler nogen noget Os tilhørende, Fætelse, Krud, Kugler, Gevær, Skibs Redskab o. s. f., eller Lømmersmands, Bøfters, eller Corporals Gaandværks-Lpi, han skal erstatte det Stjaalne, hudstryges af Bøddelen for hvert Skib i Flaaden, eller Escadren, i alt med 27 Slag af Kofte, brændmærkes i Panden, og arbejde i Tjern sin Livs Tid. Bryder han, eller dirker noget op, da skal han hænges fra Naa-Roffen". — § 634 endelig lyder saaledes: "Stjæler en Skildvagt, da skal han hænges fra Naa-Roffen". Om nu Nogen virkelig i disse Bestemmelser, tagne aldeles for sig, har noget særligt fylldigt Hjælpe middel til at bestemme f. Ex., hvorledes han skal behandle en Skildvagt, der gjør sig skyldig i mindre Løverier, vil jeg henstille. Det vil efter min Mening aabenbart være nødvendigt, naar man ombord skal bruge dem, at være bekendt med alle senere Bestemmelser for Søværnet — hvad jo ogsaa gjælder for Hæren, — og i saa Tilfælde er jeg for mit Bedkommende aldeles enig med min Kollega i, at det er et saa stort Materiale, at vistnok meget saa Officerer ville være istand til at finde sig til Rette deri. Den ærede Landsthingsmand bemærkede fremdeles, at der i Marinen ikke er stor Sympathi for at faae en sælles Straffelov for Hæren og Søværnet; det erkjender jeg, at der ikke er, men da paa den anden Side den ærede Landsthingsmand selv erkjendte, at Forholdene medførte det omtrent med Nødvendighed, at vi fik en saadan, skal jeg ikke komme ind paa nærmere at angive de Grunde, hvorfor jeg opgav det Dnsse, som jeg ogsaa selv nærede, muligvis at forsøge at faae udarbejdet en særlig Straffelov for Søværnet. Jeg bliver ogsaa nødt til at fremkomme med nogle Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, som faldt fra det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Haffner). Jeg er enig med ham i, at de væsentligste Punkter, hvori det foreliggende Lovforslag adskiller sig fra det Lovforslag, som blev indbragt i 1876 og i den Form, hvortil det vilde kunne være bragt i Folkethinget, hvis Forhandlingerne vare fortsatte, væsentlig bestaa i to Punkter, dels Bestemmelsen om Straffene og dels § 32. Jeg skal gjentage, hvad jeg sagde igaar, og hvad der ogsaa blev nævnet af det ærede Medlem, at i det tidligere Lovforslag er jo enhver af de saakaldte kortvarige intensive Straffe bortfalden som ordinært Straffemiddel. Derimod er der i det nu foreliggende Forslag optaget Arrest i Bøien, og den samme Straf har jeg allerede tidligere bemærket, vilde være bleven optagen i det Lovforslag, som der vilde være fremkommet fra Krigsministeren og mig, dersom det private Lovforslag ikke var ind-

bragt. Jeg maa bemærke, at jeg lægger overmaade stor Vægt paa denne Forandring for Søværnets Bedkommende, det vil sige for Tjenesten ombord i Krigsskibe. Brugt der har det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds idetmindste tidligere heller ikke havt saa Meget imod denne Straf, idet han har udtalt i Bemærkningerne til det i 1871 fremsatte Lovforslag, at denne Straf var meget hensigtsmæssig ombord. Da det ærede Medlem foretog Revisionsarbejdet for atter at fremsætte et Straffelovforslag i 1876, havde jeg jo den Ære at arbejde under det ærede Medlem, og jeg erkjender — det vil vist ogsaa det ærede Medlem erkjende —, at jeg blandt de Officerer i Flaaden, han raadførte sig med, dengang det var hans Agt at udtage de sidste tilbageblevne, kortvarige, intensive Straffe af sit nye Lovforslag, var en af dem, der med mest Beredvillighed sluttede sig til ham. Den ærede daværende Minister nærede imidlertid, som ogsaa udtalt i Bemærkningerne til hans Lovforslag, selv ikke ringe Betænkelse ved dette Stridt, og det var senere heller ikke mindre Tilfældet fra min Side, det vil sige: jeg havde ikke nogen som helst Betænkelse ved at opgive Lampen — ikke den ringeste —, men derimod nærede jeg ganske vist meget stor Betænkelse ved at opgive Bøien som ordinært Straffemiddel, idet jeg ikke kunde skjule for mig selv, at det ombord i Skibe vilde føre til en betydelig forøget Anvendelse af Fængelsstraf i indskrænke, mørke og usunde Arreststrøm. Jeg lod mig dog imidlertid berolige ved, at der i Lovforslaget indførtes en Bestemmelse om, at Arrest i Bøien skulde kunne bruges ombord i Krigsskibe paa Toget, naar Fuldbyrdsellen af de sædvanlige Arreststraffe for Menige ikke var mulig. Nu er det jo imidlertid naturligt, at, naar man har næret visse Betænkelse ved en eller anden Bestemmelse, kunne disse Betænkelse med Tiden og Omstændighederne enten formindkes eller forstærkes. Naar jeg nu ser hen til, at det synes, som om der, maaste mere end dengang, har blandt Hærens og Flaadens Befalingsmand dannet sig en Overbevisning om Nødvendigheden af at beholde en af denne Art kortvarige, intensive Straffe, og naar jeg fremdeles ser hen til den Modstand, som det forrige Lovforslag fandt ved Forhandlingen i dette Thing, en Modstand, hvis Styrke jeg forøvrigt maa erkjende overraske mig end, kan man vel neppe forundre sig over, at mine Betænkelse ere stegne saameget, at jeg nu ikke tror, at det vil være forsvarligt for Søværnets Bedkommende at vedtage en Straffelov, hvori en saadan Straf som Bøien ikke findes. Nogle af de Indvendinger, den ærede Landsthingsmand gjorde mod Straffen, skal jeg ganske kortelig omtale. Den ærede Landsthingsmand sagde, at man skulde ikke uden i Nødsfald bruge Straffe, som i borgerlige Forhold anses for vanværende. Det er jeg ganske enig med den ærede Lands-